SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 89/2011-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. marca 2011 predbežne prerokoval sťažnosť Mgr. T. D., Ž., zastúpeného advokátkou JUDr. K. M., Ž., ktorou namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. apríla 2010 sp. zn. 1 Tdo 13/2010, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Mgr. T. D. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. júla 2010 doručená sťažnosť Mgr. T. D. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením

Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Tdo 13/2010 z 28. apríla 2010 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“).

2. Z obsahu sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplynulo, že sťažovateľ bol rozsudkom Vojenského obvodového súdu Banská Bystrica (ďalej len „prvostupňový súd“) sp. zn. 3 T 49/07 zo 4. novembra 2008 uznaný za vinného z trestného činu vydierania podľa § 235 ods. 1 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 a z trestného činu krádeže podľa § 247 ods. 1 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 na tam uvedenom skutkovom základe. Za to bol odsúdený podľa § 235 ods. 1 a § 35 ods. 2 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 na úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 2 roky, pričom podľa § 58 ods. 1 písm. a) a § 59 ods. 1 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 mu súd výkon trestu odňatia slobody podmienečne odložil na skúšobnú dobu v trvaní 2 roky.

3. Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „odvolací súd“) na podklade odvolania sťažovateľa preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku a zistil, že odvolanie obvineného je čiastočne dôvodné. Rozsudkom sp. zn. 2 Tov 6/2009 z 12. mája 2009 odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o vine vo vzťahu k trestnému činu krádeže podľa § 247 ods. 1 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005, ako aj celý výrok o treste. Zároveň sám rozhodol tak, že obvineného sťažovateľa oslobodil spod obžaloby pre trestný čin krádeže podľa § 247 ods. 1 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 a uložil mu pri nezmenenom výroku o vine vo vzťahu k trestnému činu vydierania podľa § 235 ods. 1 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 trest odňatia slobody na 1 rok, pričom mu jeho výkon podmienečne odložil na skúšobnú dobu 18 mesiacov.

4. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu sťažovateľ podal dovolanie na najvyššom súde, ktorý uznesením napadnutým touto sťažnosťou dovolanie odmietol.

5. Sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu, ktorému vytýka, že svoje rozhodnutie založil na ustanoveniach § 2 ods. 5 a 6 Trestného poriadku účinného do 31. decembra 2005, na čo neboli splnené

zákonné podmienky. Podľa sťažovateľa *„Dovolací súd rozhodol na základe aplikácie normy, ktorá nie je súčasťou právneho poriadku Slovenskej republiky a neboli splnené zákonom predpísané podmienky na jej použitie a preto porušil právo sťažovateľa na spravodlivý proces priznaný čí. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.“*. Ďalej sťažovateľ vytýka najvyššiemu súdu, že opomenul princíp spravodlivosti a uprednostnil (absolutizoval) formalizmus vo svojom prístupe k dovolacím dôvodom. V tejto súvislosti sťažovateľ uviedol: *„Formálnym odmietnutím do volacieho dôvodu podľa § 371 písm. i/ Tr. por. dovolací súd odmietol vykonávať spravodlivosť. Aj záver dovolacieho súdu o správnosti právneho posúdenia skutku musí vychádzať z poznania skutku. Pravda je cesta k spravodlivosti a ak sa dovolací súd vzdáva práva zistiť pravdu o skutku, nemôže spravodlivo rozhodnúť o správnosti právneho posúdenia skutku zisteného súdmi nižšieho stupňa.*

Sťažovateľ vo svojej veci poukazuje na to, že obžaloba bola podaná pre štyri skutky. Zo všetkých skutkov ho usvedčoval jediný svedok - poškodený. Okrem jeho výpovede neexistovali žiadne priame ani nepriame dôkazy svedčiace proti sťažovateľovi, čo potvrdil vo svojom rozhodnutí aj odvolací súd. Paradoxne súdy pri dvoch skutkoch poškodenému neuverili a sťažovateľ bol spod obžaloby oslobodený a pri dvoch skutkoch poškodenému uverili a sťažovateľ bol uznaným vinným.

Súdy posudzovali pravdivosť výpovede dvoch osôb bez ďalších dôkazov. Na jednej strane stojí výpoveď sťažovateľa ako občana, ktorý viedol bezúhonný život a policajta, ktorý bol v služobnej činnosti hodnotený nadriadenými kladne. Na strane druhej stojí poškodený, ktorý bol viackrát súdom potrestaný.

V prípade, ak má slúžiť výpoveď svedka ako jediný dôkaz, preukazujúci vinu obžalovaného, bez ďalších podporných dôkazov (napr. odborné vyjadrenie, znalecký posudok, stopy, výpovede svedkov či listinné dôkazy), musí byť tento dôkazný prostriedok jasný, logický, zrozumiteľný, presvedčivý, vierohodný a zároveň nesmie byť inými dôkazmi spochybniteľný či dokonca vyvrátený. Výpoveď svedka - poškodeného nebola takým dôkazom a napriek tomu bol sťažovateľ odsúdený.“

6. V petite sťažnosti sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd rozhodol, že najvyšší súd porušil jeho základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na

spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, zrušil uznesenie najvyššieho súdu a vrátil mu vec na ďalšie konanie. Žiadal priznať aj primerané finančné zadosťučinenie v sume 3 000 € a náhradu trov konania.

II.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

8. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto zákonného ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. Ústavný súd pripomína, že je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Vo všeobecnosti platí, že ústavný súd je zdržanlivý, pokiaľ ide o zásahy do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov. V trestných veciach to zvýrazňujú čl. 50 ods. 1 v spojení s čl. 142 ods. 1 ústavy tým, že stanovujú všeobecné súdy ako jediné oprávnené

rozhodovať o vine a treste za trestné činy. Pokiaľ ide o medze zasahovania ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ústavný súd vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že mu neprislúcha hodnotiť správnosť skutkových záverov či právneho posúdenia veci všeobecnými súdmi, pretože nie je prieskumným súdom, nadriadeným súdom a ani ochrancom zákonnosti. Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu pri rozhodovaní o sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonov (vrátane Trestného zákona a Trestného poriadku) s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07). Z týchto hľadísk potom ústavný súd posudzoval rozhodnutie najvyššieho súdu, ktorým bolo odmietnuté sťažovateľovo dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu.

10. Sťažovateľ v dovolaní uplatnil dovolacie dôvody uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 písm. c) a i) Trestného poriadku spočívajúce v tom, že bolo zásadným spôsobom porušené jeho právo na obhajobu a že napadnuté rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia. Najvyšší súd na vlastné odôvodnenie uznesenia v podstatnom uviedol:

„Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným k náprave výslovne uvedených procesných a hmotnoprávnych vád, ale nie na revíziu skutkových zistení ustálených súdmi prvého a druhého stupňa, ani k preskúmavaniu nimi vykonaného dokazovania. Dovolanie má byť len výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, prípadne korigovať len odvolací súd (§ 322 ods. 3, § 326 ods. 5 Tr. por.). Dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou zameranou na preskúmavanie všetkých rozhodnutí súdov

druhého stupňa a samotnú správnosť a úplnosť skutkových zistení nemôže posudzovať už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy, bez toho aby ich mohol podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní sám vykonávať. Na objasnenie potrebných okolností prípadne potrebných na rozhodnutie o dovolaní môže vykonať dovolací súd len v obmedzenom rozsahu podľa § 379 ods. 2 Tr. por. Možnosti podania dovolania musia byť preto obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inštancia.

Preto pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o existencii dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy prvého a druhého stupňa. V trestnej veci obvineného to teda znamená, že pre dovolací súd je rozhodujúce skutkové zistenie, podľa ktorého obvinený spáchal skutok tak, ako je uvedené v rozsudku odvolacieho súdu.

Pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o existencii dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. dovolací súd preskúmal, či v predmetnom prípade boli zásadným spôsobom porušené obhajobné práva obvineného. Súdne konanie je treba viesť takým spôsobom, aby došlo k zabezpečeniu všetkých základných práv obvineného, osobitne k zabezpečeniu jeho práva na efektívnu obhajobu.

Podľa § 2 ods. 5 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol náležité zistený skutkový stav veci, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. S rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy, nečakajúc na návrh strán.

Podľa § 2 ods. 6 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 orgány činné v trestnom konaní hodnotia dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstarali orgány činné v trestnom konaní, alebo niektorá zo strán.

Proces dokazovania (a to nie len z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých vo veci vykonaných dôkazov dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu

dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, pripadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená vo vyššie citovanom ustanovení § 2 ods. 5 Tr. por. účinného do 1. januára 2006, podľa ktorej orgány postupujú tak, aby bol náležité zistený skutkový stav veci, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie.

Zásada voľného hodnotenia dôkazov, vybudovaná na vnútornom presvedčení orgánov činných v trestnom konám znamená teda myšlienkovú činnosť, ktorá vytvára pre súd možnosť dostatočného priestoru v rámci vlastnej úvahy k tomu, aby sám určil rozsah dokazovania a vykonal prípadnú selekciu navrhovaných dôkazov procesnými stranami v obsahovom kontexte významu navrhovaných dôkazov niektorou z procesných strán v porovnám s množstvom, kvalitou a závažnosťou tých dôkazov, ktoré už boli vo veci vykonané.

Z uvedených dôvodov dovolaciu námietku obvineného, spočívajúcu v tvrdení, že výpoveď poškodeného nie je hodnoverným dôkazom, je preto treba považovať z hľadiska naplnenia dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. za irelevantnú.

V daných súvislostiach najvyšší súd konštatuje, že nie je možné v postupe orgánov činných v trestnom konaní vidieť žiadne porušenie zákonných záruk spravodlivého procesu. Obsah trestného spisu neposkytuje žiaden podklad o tom, že by vyšetrovateľ v rámci prípravného konania a vojenský obvodový, resp. krajský súd pri vykonávaní úkonov súdneho konania postupovali v rozpore s vyššie citovanými zákonnými ustanoveniami ako aj, že by vykonali relevantné dôkazy nezákonným spôsobom.

Z uvedeného je zrejmé, že v rozsahu námietok obvineného nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por., a preto Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného na neverejnom zasadnutí odmietol.“

11. Pred predbežným prerokovaním sťažnosti ústavný súd túto zaslal na vyjadrenie najvyššiemu súdu, ktorý vo vyjadrení z 20. decembra 2010 zotrval na použitej argumentácii v súvislosti s dovolaním tak, ako je rozvedená v napadnutom uznesení, a navrhol sťažnosť sťažovateľa odmietnuť.

12. Vychádzajúc z uvedených mantinelov posudzovania rozhodnutí všeobecných súdov vrátane najvyššieho súdu ústavný súd uzatvára:

V uvedenej časti odôvodnenia uznesenia najvyšší súd zrozumiteľným a dostatočným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré dovolanie sťažovateľa odmietol. Podľa ústavného súdu postup najvyššieho súdu pri odôvodňovaní svojho právneho záveru vo veci sťažovateľa nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny, teda najvyšší súd v danom prípade neporušil základné právo na súdnu ochranu sťažovateľa. Najvyšší súd dal sťažovateľovi v napadnutom uznesení podrobnú odpoveď na to, prečo neboli naplnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) a i) Trestného poriadku. Odôvodnenie uznesenia najvyššieho súdu nevykazuje všeobecný charakter, naopak najvyšší súd primeraným spôsobom reaguje na konkrétne dovolacie námietky sťažovateľa. Konštatuje, že dovolací súd v zásade nie je skutkovým súdom, a v závere uvádza, že vzhľadom na absenciu dôvodov dovolania podľa § 371 Trestného poriadku dovolanie odmietol podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku.

13. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu svojím vlastným (m. m. II. ÚS 134/09). Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, ktoré sú „pánmi zákonov“, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor najvyššieho súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad najvyšším súdom takéto nedostatky nevykazuje, a preto bolo potrebné sťažnosť odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

14. Nad rámec potreby, avšak reagujúc na sťažnostné námietky sťažovateľa ústavný súd uvádza:

Sťažovateľ namieta, že najvyšší súd postupoval bez opory v zákone podľa § 2 ods. 5 a 6 Trestného poriadku účinného do 31. decembra 2005 napriek tomu, že obžaloba bola podaná na prvostupňovom súde za účinnosti nového Trestného poriadku účinného od 1. januára 2006, podľa ktorého mali všeobecné súdy v jeho trestnej veci postupovať. Ani z obsahu odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu a ani z jeho vyjadrenia doručeného ústavnému súdu pritom nevyplýva dôvod aplikácie uvedených ustanovení v konaní o dovolaní najvyšším súdom. Z pohľadu ústavného súdu je však významný charakter a obsah uvedených ustanovení, ktoré tak tzv. starý, ako aj tzv. nový Trestný poriadok radia medzi základné zásady trestného konania. Ustanoveniam § 2 ods. 5 a 6 Trestného poriadku účinného do 31. decembra 2005 tak, ako ich v odôvodnení napadnutého uznesenia citoval najvyšší súd, zodpovedajú ustanovenia § 2 ods. 10 a 12 Trestného poriadku účinného od 1. januára 2006.

Podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku účinného od 1. januára 2006 orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku účinného od 1. januára 2006 orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

15. Z uvedeného vyplýva, že najvyšším súdom uvádzané (aplikované) základné zásady trestného konania mali obdobné normatívne vyjadrenie tak v starom ako aj v novom Trestnom poriadku, a preto sú úvahy sťažovateľa ústavne irelevantné. Navyše možno

uviesť, že najvyšší súd poukazom na tieto zásady reagoval na tvrdený dôvod dovolania – zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu – k čomu môže dôjsť nielen v konaní pred súdom, ale aj v prípravnom konaní.

16. Vo vzťahu k ostatným sťažnostným dôvodom možno uviesť, že tak ako ústavný súd, ani najvyšší súd ako dovolací súd v trestných veciach nie je skutkovým súdom, ktorý by bol oprávnený skúmať skutkovú stránku veci. Ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku výslovne vylučuje, aby dovolací súd skúmal alebo menil správnosť a úplnosť zisteného skutku. Revízia skutkových zistení dovolacím súdom by preto zakladala postup contra constitutionem (čl. 2 ods. 2 ústavy). Dovolaciemu súdu prislúcha v tomto smere výlučne posúdenie právnej kvalifikácie zisteného skutku. Z obsahu odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, že sťažovateľ v dovolaní (rovnako ako neskôr v sťažnosti) uviedol, že považuje výpoveď poškodeného za účelovú a nehodnovernú. Podľa jeho presvedčenia (formulovaného v dovolaní) mu vina nebola preukázaná a súd nesprávne právne posúdil zistený skutok, keďže skutok, z ktorého je obvinený, sa nestal. Z uvedeného je zrejmé, že sťažovateľ sa v dovolaní dovolával revízie skutkových zistení, na čo mu dal najvyšší súd jasnú, zákonnú a ústavne konformnú odpoveď, v zmysle ktorej je pre dovolací súd rozhodujúce skutkové zistenie, že sťažovateľ ako obvinený spáchal skutok tak, ako to je uvedené v rozsudku odvolacieho súdu. Na tomto závere neprislúcha ústavnému súdu nič meniť, a preto je sťažnosť aj v tejto časti zjavne neopodstatnená.

17. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti už pri jej predbežnom prerokovaní ústavný súd nemohol rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa, ktoré sú viazané na to, že sťažnosti by bolo vyhovené (zrušenie uznesenia najvyššieho súdu a vrátenie veci na ďalšie konanie, primerané finančné zadosťučinenie, náhrada trov konania).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. marca 2011